

RAVENZWART

RAVENZWART

Bart Verdeyen

Schrijver: Bart Verdeyen

Cover: Flori Verdeyen

ISBN: 9789402127287

Eerste druk 2014

© Bart Verdeyen

Voor Matthias.

1.

Het viel haar op hoe bijzonder lichaam en geest soms wel waren. Zeker op een moment als nu. Was het niet geweest dat ze zich de longen uit het lijf liep om aan haar achtervolgers te ontsnappen, dan had ze zeker de details weten te appreciëren. Het was alsof al haar zintuigen scherper waren dan ooit. Ze kon het bos ruiken, de ietwat fletse geur van natte aarde en gevallen bladeren. Het was alsof haar voor de eerste keer opviel hoe berkenbast tegen de stam aan schilferde. En ook al gleed het landschap voorbij in een vage, grijze mist, toch leek ze de tijd te hebben om Ouwemansbaard te herkennen op de takken die net haar wang hadden opengehaald.

Haar gedachten leken te dwalen, te verdwalen, terwijl elke spier in haar lichaam moord en brand leek te schreeuwen. De koude, nachtelijke lucht van de Laaglandse wouden brandde in haar longen en ze was er zeker van dat ze bloed proefde. Maar opgeven was geen optie...niet nu, niet hier.

Ze gebruikte een omgevallen boomstam om zich af te zetten en won weer wat terrein door te springen, ook al kwam ze daarbij net iets te dicht bij de braamstruiken terecht. De doornen haalden leder en huid open, maar ze leek het niet te merken. De pijn gaf haar vleugels, hield haar wakker. Achter haar kon ze horen hoe twee figuren zich met hoge snelheid en veel rumoer door het kreupelhout worstelden. Ze hoorde hen ademen en grommen. Met hun luid gesnuif leek het haast of ze haar konden ruiken, alsof ze haar spoor weer hadden opgepikt.

Wat ze wist over de Urg kwam uit de verhalen die ze als kind steeds weer had horen vertellen aan het haardvuur. Vaak sloop ze, lang nadat haar broers en zussen al sliepen, tot aan de deur van de hal om door de kieren in het verweerde hout te luisteren naar de stemmen van vertellers die de hal vulden. De lange schaduwen die zich grillig aftekenden op de muren en door de

kamer leken te dansen als geesten en nekkers, maakten de verhalen alleen maar echter. De oude Servaes kende zoals alle Laaglanders van zijn leeftijd, een schat aan mythes en legenden, die hij maar al te graag vertelde, zolang zijn beker gevuld bleef met brandewijn. En net zoals bij alle Laaglanders, kon je zeker zijn bij Servaes dat er vroeg of laat wel een Urg opdook.

De Urg waren een primitief ras en niemand wist echt goed waar ze vandaan kwamen. Ze liepen rechtop, zoals mensen dat deden, maar steeds licht voorover gebogen, alsof ze steeds gebukt gingen onder een zware last. Urg waren gespierd gebouwd, met brede schouders en zware armen. Hun nek leek bijna niet te bestaan en het was alsof hun hoofd in de schouders verdween zonder enige waarschuwing. De kleur van hun huid varieerde van vaalbruin tot een vaalgrijs met groene tinten. Het leek soms wel alsof een Urg net in de modder en het gras had gerold. Wat misschien ook wel zo was, want met een Urg wist je nooit.

Hun hoofd was ronder dan dat van mensen, met zwarte ogen die diep in de kassen verscholen zaten, afgeboord met zwarte wenkbrauwbogen. De onderkaak stak steevast iets meer naar voren. De onderste hoektanden staken uit en waren groter als bij een everzwijn. Bij oudere Urg zag je vaak dat minstens één van de hoektanden was afgebroken in de loop der tijden.

Een Urg ging gekleed in alles wat hij te pakken kon krijgen, van lompen tot huiden. Ze leefden in stamverband en waren nomaden. Ze kenden geen metaalbewerking en als ze zelf al huiden of hout bewerkten was dit vaak grof werk van inferieure kwaliteit. De weinige keren dat een Urg wel metalen voorwerpen of wapens had, waren deze buit gemaakt tijdens strooptochten. Het enige metalen voorwerp dat ze wel zelf maakten, was de 'noch'. De noch was niet meer dan een onzuivere klomp metaalslakken die op een in het vuur gehard handvat werd vastgemaakt met leren riemen. De noch deed

tegelijkertijd dienst als scepter voor de stamoudste en als wapen. De noch werd om beide redenen gevreesd.

De Urg leefden op de troosteloze Vlakten van Andrach, een land waar de rotsen diepzwart van kleur waren en stofstormen de huid geselden van éénieder die er zonder bescherming durfde reizen. Ze joegen er op de weinige dieren die er leefden, zoals de Vuuragaam en de Reuzenduizendpoot.

De paden van mensen en Urg kruisten elkaar bijna nooit. Daarvoor hadden de Urg het te druk met overleven in de nietsontziende stofwoestijnen en de constante dreiging van andere stammen. Als er nu en dan al eens een enkeling of een kleine groep de Vlakten verliet, gebeurde dat zelden ongezien. Urg wisten als geen ander dat ze de beruchte Laaglandse Langboog moesten vrezen.

Toch gebeurde het dat er elke honderd jaar of zo een Horde ontstond. Niemand wist of het nu kwam omdat er iemand was rechtgestaan en de stammen had verenigd of omdat er plots meer Urg waren en er elders voedsel moest gezocht worden, maar wanneer de Urg een Horde vormden, stroomden ze in grote getalen de Vlakten uit. De Horde trok dan plunderend en brandschattend door de Laaglanden tot ze uiteindelijk gestopt werden of voldaan waren en weer ten prooi vielen aan oude stamtwisten.

Wanneer Servaes over de Horde begon, bewogen zijn borstelige, dikke wenkbrauwen opgewonden op en neer, als dikke rupsen. Meestal eindigde hier het verhaal, niet alleen omdat de brandewijn op was, maar ook omdat de kleine Jone aan de deur elke keer weer moest giechelen. Haar vader zou opstaan om haar opnieuw in bed te stoppen, terwijl haar moeder op zoek zou gaan naar een nieuwe kruik ‘Oude Worte’ om de kelen te smeren.

Maar dit keer niet...

Jone voelde net te laat hoe haar rechtervoet bleef haken achter de knoestige wortel van een oude eik. Het kleine, giechelende meisje werd abrupt uit haar droom gerukt en de jonge vrouw die voor haar leven liep, belandde met een smak tegen de natte bosgrond. Ze voelde hoe de adem uit haar longen werd gedrukt en ze zou gezworen hebben dat ze haar ribben voelde kraken onder de val. Ze rook de muffe geur van nat mos en proefde de misselijkmakende combinatie van bloed en modder in haar mond. Het duizelde en de wereld rond haar was troebel. Alle geluiden in het woud leken veraf nu, vaag, alsof ze onder water gedoken was en haar oren zich vulden met een onophoudelijk gesuis. Het licht leek te vervagen.

Het was uiteindelijk de pijn en de angst die haar behoedden van flauw te vallen en ze schreeuwde het uit wanneer ze zich probeerde recht te drukken. Ze kroop wild verder door de modder terwijl ze vaste grond onder haar leren zolen zocht. Haar handen grepen angstvallig naar de dolk aan haar riem, alsof haar lichaam niet echt zeker was of het nu wel moest vluchten, dan wel moest vechten.

Een zware leren laars, als je het dat al kon noemen, werd op haar rug geplaatst en duwde haar opnieuw neer. Modder drong in haar mond en neusgaten waardoor ze het uitproestte. Haar anders donkerrode haren waren nauwelijks nog herkenbaar en herleid tot een licht-grijze massa van aanloekende smurrie. Ze probeerde zich op te drukken om lucht te happen, maar werd telkens weer neergedrukt. Opnieuw dacht ze dat ze haar ribben kon horen kraken.

Uiteindelijk liet hij haar toe om op haar zij te rollen. Haar ademhaling leek te piepen en haar gezicht vertrok van de pijn telkens een hoestbui opstak en haar borstkas in lichterlaaie leek te zetten.

Met wat alleen als een keelgrom kon beschreven worden, maakte haar achtervolger zijn kompaan duidelijk dat hij de dolk die nog steeds aan haar gordel hing, moest verwijderen. Ze wist niet hoe lang ze precies gelopen had. Ze wist niet hoe ver ze precies geraakt was. Maar ze wist dat het afgelopen was, dat het hier zou eindigen.

Een vaalbruine, gespierde hand met dikke, worstige vingers, greep haar bij de haren. Ze schreeuwde het uit van de pijn wanneer hij haar rechte trok. Haar knieën leken dienst te weigeren en ze zakte door haar benen. Opnieuw, dit keer nog ruwer, alsof haar achtervolger z'n geduld verloor, werd ze aan de haren recht getrokken.

Uiteindelijk opende ze haar ogen en keek in het brede, gemene gelaat van een Urg.

Het is niet echt duidelijk of Urg nu een taal hebben of niet. Het klonk eerder alsof ze hun gebaren met kracht wilden onderlijnen dan dat ze effectief woorden uitspraken.

“Rach-nakognhe!”

Jone had dan ook geen idee wat de Urg tegen z'n kompaan gromde.

De bruine Urg was kort en gedrongen, met de nek van een os en een neus die duidelijk al geheeld was van meer dan één breuk. Wanneer hij haar omhooghield met een enkele arm, viel pas de fysieke kracht van een Urg op. Z'n ogen waren van het zwartste zwart dat ze ooit gezien had, zonder pupil. Een enkele, gele hoektand stak uit de hoekige onderkaak naar boven en z'n adem stonk erger dan een herberg wanneer de nacht op z'n einde liep. Z'n kompaan was iets langer, met een grijzere huid. Lichtere vlekken, bijna wit van kleur, herinnerden aan brandwonden uit lang vervlogen tijden en gaven hem haast iets van een mistkat.

Twee puntige hoektanden doken nog maar nauwelijks op boven z'n onderlip, wat hem duidelijk jonger dan z'n gezelschap maakte. Beide Urg waren gekleed in ruw leder, dat niet alleen slecht schoongemaakt en gelooid was, maar ook hier en daar sporen van schimmels vertoonde. Modder en algen deden de huiden die ze droegen samenklitten en het leek wel alsof ze een ziek dier over hun schouder hadden gegooid. Veel vreemder was het feit dat ze beiden een platen borstkuras droegen, dat nog niet verweerd en beschadigd was. Zelfs de leren riemen waarmee het borststuk en het ruggenstuk aan elkaar bevestigd waren, leken nog in prima staat.

De Urg staarde haar in het gezicht en draaide haar van links naar rechts alsof hij haar wilde inspecteren. Uiteindelijk gromde en knikte hij naar z'n kompaan. Alsof hij gevonden had naar wat hij precies zocht, gooide hij haar opnieuw tegen de grond. Modder spatte op en ze werd pijnlijk bewust van een steen toen ze neerkwam. Haar vingers groeven diep in de aarde onder haar, radeloos op zoek naar houvast, terwijl ze op haar rug probeerde weg te kruipen. Ze zou snikken, als haar stem niet stokte in haar keel, gevangen in een krop van tranen, slijm en bloed. Hooguit twee meter ver geraakte ze door ongecontroleerd te spartelen en kruipen voor de grijze Urg haar ruw aan de grond nagelde door met z'n knie op haar borstkuras te gaan zitten. Hij grijnsde z'n rotte, gele tanden bloot. Z'n dunne vingers, die haar deden denken aan knoestige eikentakken, strengelden door haar haren. Hij snoof eraan en gromde. Het geluid was haast goedkeurend te noemen. Hij snoof alsof hij haar angst wou ruiken, wou proeven. De oudere Urg greep hem bij de schouder en gooide hem brutaal achteruit. De grijze Urg rolde ruw achterover en gromde sissend naar z'n kompaan, alvorens weer recht te kruipen. Hoewel hij duidelijk z'n ongenoegen toonde, was de ander niet echt onder de indruk. Z'n zwarte ogen keken haar gevoelloos aan terwijl hij een zwartstenen mes uit z'n gordel trok. Het was een primitief wapen, uit steen en been, en hoewel het nooit door een

metalen pantser zou kunnen dringen, was het scherp genoeg om zonder enig probleem door leer of huid te snijden. Hij boog voorover en greep haar opnieuw bij de haren, nog voor ze de kans kreeg weg te kruipen. Hij rukte haar hoofd naar achteren, zodat haar keel werd ontbloot, terwijl hij met de andere hand het mes hief.

Beide Urg en Jone werden opgeschrikt door een plots geschraap van metaal op metaal. De Urg keek verbaasd naar de plek waar een pijlpunt net door z'n borstkuras was gedrongen. Hij schokte, nog steeds een blik van verbazing en ongeloof in de ogen, wanneer de tweede en derde pijl hun doel troffen. Hij bleef een enkel moment als bevroren staan. Dat ene moment waarop de Urg boven haar bleef uittorenen, het mes geheven, leek eeuwig te duren. De Urg snoof en met elke teug lucht die hij naar binnen zoog, borrelde er donkerzwart bloed op aan de oppervlakte van z'n lippen. Ze voelde hoe de vingers langzaam hun greep op haar haren verloren. Het mes trilde in z'n hand en ontglipte hem uiteindelijk. Met een laatste zucht zeeg hij uiteindelijk in elkaar, waarbij hij houvast zocht aan haar kleren. Haast in trance duwde ze hem van zich af en keek ze naar de grijze Urg. Het was muisstil geworden in het woud. Nergens was de schutter te bespeuren, wat de overlevende Urg alleen maar zenuwachtiger leek te maken. Hij keek om zich heen met wilde ogen, een mes voor zich houdend. Hij draaide steeds weer, alsof hij verwachtte dat hij langs achteren zou beslopen worden. Hij snoof diep en herhaaldelijk, z'n borstkas opwellend onder het metalen pantser. Maar het bleef stil in het woud. Uiteindelijk verloor hij z'n controle. Hij sprong op Jone af met een wilde grom in de keel. Nog voor hij zichzelf goed en wel in haar richting had geworpen, werd hij doorzeefd door een vijftal pijlen. Hij smakte ruw tegen de grond. Lange pijlen, afgewerkt met ravenveren, staken uit z'n rug. Het grijze lichaam kronkelde nog enkele keren na in de modder, maar zakte uiteindelijk in

elkaar met een zucht. De grijze Urg bleef roerloos liggen, het mes nog steeds in de hand.

Jone haalde diep adem, alsof ze dat al die tijd vergeten was en snikte een enkele keer. Opnieuw leken haar benen dienst te weigeren en ze zakte langzaam in elkaar tegen de wilg in haar rug. Ze trok haar knieën op en omhelsde hen, terwijl ze zacht begon te wiegen, haar ogen nog steeds op de dode Urg.

Een vijftal mannen stapten uit het struikgewas. Ze waren gekleed in warme, ruwwollen kledij. Ze droegen donkergroen en donkergrijs, wat hen haast onzichtbaar maakte in het woud. Ze waren allemaal gewapend met Laaglandse Langbogen, een boog van gelaagd IJfhout, berucht om z'n kracht en bereik. Kortzwaarden of bijlen hingen aan hun riemen en elk van hen leek altijd wel een stevig jachtmes binnen bereik te hebben. Ze spraken niet, hun gezichten verhuld in de schaduwen van hun donkergroene kaproen.

Eén van hen wandelde langs de lichamen van de Urg en dreef hen systematisch een dolk door de nek vooraleer ze op hun rug te duwen met z'n voet. Hij trok z'n lange, bruin-lederen handschoenen uit en duwde z'n kap naar achteren wanneer hij bij de lichamen knielde. Het was een al wat oudere man, grijzend in z'n baard en aan de slapen, het gezicht gegroefd. Hij fronste de zwarte wenkbrauwen wanneer hij z'n vingers over een platen borstkuras deed glijden.

“Veel bruikbaar zullen ze toch niet hebben, laat ze voor de kraaien”, bromde hij z'n kompanen toe, “maar breng het pantser.”

“Wat doen we met haar?” Een jongeling, pas zestien zomers, gebaarde richting Jone, die nog steeds tegen de wilg aan zat en met grote ogen naar de mannen staarde.

De man leek haar nu pas weer op te merken en stapte op haar toe. Hij gooide een kleine waterhuid in haar schoot. “Drink.” Ze keek de man aan en met trillende vingers zocht ze aarzelend in haar schoot naar de waterhuid. Langzaam bracht ze de huid naar haar lippen en dronk gulzig. De brandewijn beet venijnig en ze hoestte, maar dronk snel een tweede keer, dit keer gulziger.

“Wie ben je ?” De man leek z’n kompanen te negeren terwijl ze de Urg ontteden van hun pantser en liet z’n ogen op haar rusten. Ze dronk opnieuw, alsof ze niet helemaal zeker was of haar stem het wel zou uithouden. “Jone. Jone Grys.”

“Waar kom je vandaan ?” Hij was duidelijk een man van weinig woorden, hoewel z’n ogen haar leken te onderzoeken naar enig spoor van een leugen. Het was alsof hij dwars door haar heen keek en dingen zag waarvan ze zelf niet wist dat ze er waren. “Guldenbrandt.” Ze dronk. “Ik kom uit Guldenbrandt en ik...” Hij hief z’n hand. “Genoeg.” Hij knipte met z’n vingers naar twee van de jongere kerels. “We nemen haar mee... gepantserde Urg in’t woud en vrouwen uit de hoofdstad... de Wolf moet maar uitmaken wat dit allemaal is.” De man draaide zich om en wandelde weer weg.

Een jonge kerel met asblond haar was naast haar komen staan en stak een hand uit om haar recht te helpen. Hij grijsde ietwat verontschuldigend. “Niet op Grijsbaard letten... dit is één van z’n betere dagen. Ik ben Dermott en het spijt me alvast.” Jone keek de jongeling niet-begrijpend aan. Hij glimlachte en toonde haar aarzelend een linnen zak. “Ik moet je blinddoeken... voor je eigen veiligheid. Best dat je niet weet waar we heen gaan.”

“Dermott!” De oudere woudloper bromde naar de jonge kerel. Nog voor Jone iets kon inbrengen, fluisterde Dermott nog een enkele keer een verontschuldiging en trok hij de linnen zak over haar hoofd.

2.

Ze had geen idee hoe lang de tocht door het woud duurde. In het begin had de donkerbruine, linnen zak over haar hoofd haar erg gestoord. Het was alsof haar keel dichtgesnoerd werd en ze geen adem kreeg. Elke keer weer moest ze zichzelf dwingen de paniek die opborrelde, weg te duwen. De vage geur van uien prikkelde in haar neus en het was alsof ze steeds moest niezen. Nu ze eindelijk niet meer het gevoel had dat ze zou stikken, keerden haar gedachten en zintuigen langzaam terug. Wat haar nog het meeste opviel was hoe weinig geluid deze mannen maakten. Soms leek het wel of zij de enige was die door het woud liep te stommelen en er in slaagde elke tak onder haar voeten te laten kraken of knappen. Ook al was er steeds een hand nabij om te voorkomen dat ze haar hoofd stootte aan laaghangende takken, toch moest diezelfde hand nu en dan snel ingrijpen om te voorkomen dat ze struikelde en viel. Ze voelde hoe de vermoeidheid zich stilaan meester maakte van haar lichaam en hoe haar spieren loom en zwaar aanvoelden.

Ook al spraken ze niet, toch wist ze wie deze mannen waren. Ze had de gitzwarte veren waarmee ze hun pijlen afwerkten herkend. Dit waren Raven. Stedelingen hadden heel wat zegswijzen over de Raven en ze lieten meestal geen twijfel bestaan over hoe er over deze groep zonderlingen gedacht werd. “Een Raaf vliegt met de storm op z'n staart”, was er één die je vaak hoorde. Ook in “t'Ravenhart is donkerzwart” schemerde weinig sympathie door.

Het waren vagebonden, stropers, smokkelaars en dieven die geen wet of Kroon erkenden. Iedereen wist dat als je wilde verdwijnen of je werd gezocht, je bij de Raven moest zijn om een nieuw leven te beginnen. Elk jaar, bij het begin van de lente en bij het einde van de zomer werd een contingent soldaten het Zwartwoud ingestuurd om de Raven uit te roken. Zelden

keerden ze terug. De Raven waren meester-woudlopers, die zich schuilhielden in de schaduwen van het woud dat ze als hun broekzak kenden. Er werd gezegd dat elke Raaf een geoefend boogschutter was en of je nu een hert of een Koningslans was, hun pijlen misten zelden. Nu was ze in dit illustere gezelschap terecht gekomen, zonder enig idee waar ze haar naartoe brachten of wie de Wolf was waarover ze spraken. Ze besloot dat de naam alvast niets goeds voorspelde.

Ze leek wel de ganse nacht gelopen te hebben, wanneer ze werd opgeschrikt door het fluitsignaal van één van de mannen. Een eind verderop werd z'n signaal beantwoord. Er werd gelachen en een rokerige stem die ze nog niet eerder had gehoord, begroette hen schamper.

“Wat heb je nu gevangen, Grijsbaard ? Veel eten gaat het niet opleveren...hooguit wat ribben om af te kloven” Verschillende mannen lachten. “Mot je zelf maar jagen, Rat”, zei de herkenbare stem van Dermott naast haar, z'n hand nog steeds op haar schouder. Ze hoorde hoe iemand zich uit een boom liet glijden en met een plof met beide voeten op de grond landde. “Hoor nu...krijgt ons welpje tanden ? Misschien moest'k ze trekken voor hij nog leert bijten ook.” Ze voelde de spieren van haar escorte verstijven en z'n vingers knepen in haar schouder. De man die Grijsbaard werd genoemd, bromde. “Genoeg, stelletje idioten. Is de Wolf er ?” De schrapende stem die toebehoorde aan de man die Rat werd genoemd, grinnikte weer. “Dat ken je wel zegg'n...een humeur als een beer die ze te midd'n de winter hebben wakker geschopt. Veel plezier ermee.”

De hand op haar schouder duwde haar zachtjes weer in beweging en haar escorte hernam het tempo dat ze de voorbije uren hadden aangehouden. Heel even leek Dermott ergens tegenaan te lopen met z'n schouder, wat hem een zachte vloek ontlokte. “Klerelijer”. Ze sjokte verder hoewel het haar opviel dat de groep zich nu anders gedroeg. Hier en daar werd er al

eens gegraapt. Nu knapten er wel takken en een zoete pijprook prikkelde haar neus. Stemmen in de nacht begroetten hen en ze hoorde hoe ergens een vuur opflakkerde onder een plotse windstoot. Ze hielden stil en ze voelde hoe de hand haar schouder losliet om de zak van haar hoofd te trekken.

“Misschien moest je maar even je ogen dichtknijpen”, stelde de stem van Dermott net iets te laat voor. Ze knipperde haar ogen pijnlijk, verblind door het plotse, felle licht van verschillende kampvuren. Vage silhouetten in de nacht kregen stilaan een gezicht wanneer haar ogen eindelijk aan het licht begonnen te wennen. Wat verderop, tussen de bomen, tekenden zich de grote schaduwen van hutten af. Huiden hingen opgespannen in houten kaders te drogen in de wind en waar je ook keek zag je wel iemand in het kenmerkende groen en grijs in de weer, ook al was de nacht al een heel eind gevorderd. Dermott grinnikte. “Welkom in Cáríenn, wat jullie ‘het Ravennest’ noemen, denk ik.”

Jone glimlachte flauwtjes en negeerde de jonge woudloper. Ze keek het kamp rond en vroeg zich af hoe diep ze het Zwartwoud ingetrokken waren. Geen wonder dat de Koningslansen er nooit eerder in geslaagd waren de Raven uit te roken. Deze plek moest zowat onmogelijk te vinden zijn. Ze herkende de grijzende haren van de Grijsbaard wat verderop. Hij was in een fluisterend gesprek verwickeld met een andere man. Nu en dan werd er haar richting uit gekeken. Ze rilde opnieuw. Zoveel aandacht kon hier niet veel goeds betekenen. “Koud?”, vroeg Dermott. “Ga anders maar wat dichterbij het vuur staan.” Ze schudde haar hoofd, maar deed toch enkele stappen dichterbij het vuur toe. Ze stak haar handen uit en hield ze boven de vlammen, terwijl ze langzaam opnieuw leven in haar vingers wreef. De rijzige man waarmee Grijsbaard in gesprek was, gaf hem een schouderklop en wandelde opnieuw de schaduwen in. Grijsbaard kwam hen tegemoet. Pas nu viel het haar op hoe groot de man wel was. Z’n wilde baard was eigenlijk al bij al zo